

ΑΘΗΝΑΙ

Π Ε Ρ Τ Ε Ρ Η Η
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Φυλλάδ. 116.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1852.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 113.

ΗΤΟΙ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΥ (*)

ΚΕΦ. Αον.

Ἐγενήθη κατά τὸ 1777 ἔτος ἀπὸ γονεῖς πλουσίους, εἰς μίαν τῶν μεσημβρινῶν τῆς Γαλλίας ἐπαρχιῶν, εἰς τὰ πολιτικά ἀξιώματα τῆς ὁποίας διετέλει

(*) Ἡ ἀξιόλογος μετάφρασις τοῦ διδακτικωτάτου τοῦτου καὶ τραγικοῦ ἄμα διηγήματος εἶναι ἔργον νεάνιδος ἑλληνίδος, ἥτις ὑπὸ γονέων φιλοσόφων καὶ νοσημόνων ἀνατρεφομένη, καὶ τοι νεωτάτη, ἀσχολεῖται εἰς πᾶν τὸ καλλοπιζόν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, καὶ περὰ νᾶσα εὐ πρὸ πολλοῦ τὰς σπουδὰς τῆς, ἀποδίδει διὰ τῆς ἐπιμελείας τῆς καὶ εἰς τὸ μελετᾶν, καὶ κυρίως εἰς τὸ μουσογραφεῖν, εὐπρεπῶς ὁ πατήρ μου. Ἀποσιωπῶ δὲ τὸ ὄνομα

αὐτοῦ ἵνα μὴ προσθέσω, διὰ τοῦ ἀδιακρίτου καὶ ἀσεβοῦς καλάμου μου ἀποκαλύψαι ἀτόπους καὶ ὕβριστικὰς κατὰ τῆς μνήμης του. Ἡ ἀχαριστία καὶ κακὴ διαγωγή μου ἀρκετὰ ἀτίμωσαν αὐτό!

Ἐραιότης, ἀρετὴ, πλοῦτη, χάριτες καὶ εὐγένεια ἀφ' ἑνὸς, προτερήματα, τιμὴ καὶ ἀκεραιότης χαρακτήρος ἀφ' ἑτέρου, ὅλα δὲ ἐν γένει τῆς φύσεως καὶ τῆς τύχης τὰ δῶρα συνέτρεξαν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἑξαίρετου ζεύγους τῶν ἀγαπητῶν καὶ ἐντίμων γεννητόρων μου. Ἡ μετριοφροσύνη καὶ τὸ καθῆκον ἄς μὲ συγχωρήσωσι νὰ ἀναφέρω, δεῖ μετεἶχον μὲν αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὰ φυσικὰ προτερήματά των καὶ ἀληθῶς, τὸ εὐπρεπὲς τοῦ ἀναστήματός μου, τὸ εὐγενὲς καὶ κανονικὸν τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου μου ἔφερον πᾶν τὸ ἐπιθυμητόν. Ἀναφέρω δὲ τοῦτο, ὅχι τὸσον ἐξ ἀδυναμίας ἢ ὑπερηφανείας, ὅσον διὰ τὴν εὐ-

προτερήματος περὶ εὐ καὶ ἄλλοτε ὁμιλήσαμεν, πολλαπλασίους τὰς προσπάθειάς καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν γεννητόρων τῆς. Γνωρίζομεν καὶ ἄλλας τοιαύτας διακεκριμένας κῆρας, ἀλλ' ἐσφαλμένη τις περιφύλαξις παρεμποδίζει αὐτὰς τοῦ νὰ ἐνασχολῶνται εἰς ἔργα νοητικά, ἢ νὰ δημοσιεύωσιν ὅ,τι καλὸν φιλοπόνημά των Πόσον ἀδικοῦσι!

χαριστήσω τὰς ὀρέξεις καὶ παιδαριώδης ἰδέας τινῶν ἀναγνωστῶν, οἱ ὅποιοι χαρίζονται πρὸς τὸν Ἡρώα τοῦ μυθιστορηματος, καθ' ὅσον ἡ φύσις ἢ ὁ ὑποτιθέμενος πατήρ του τὸν ἐπροίκιζε μὲν ὅλα τῆς ὠραιότητος τὰ προσόντα. Ἀλλὰ δὲν σκοπεύω διὰ τοιούτων γελοίων μέσων νὰ ἐλκίσω οὐδενὸς τὴν προσοχὴν εἰς τὴν συνέχευιν τοῦ διηγήματός μου. Τὸ βιβλίον μου τοῦτο δὲν περιέχει δραματικὰς περιπετίας, σκηναὶς ἐντὸς ὑπογείων καὶ σπηλαιῶν, καὶ ἄλλα ὁμοία συμβάντα γεμονα φεβύθου; ἀλλοκότου καὶ ἀπίθανου· ὁ δὲ περιμένων ν' ἀπαντήσῃ τὰ τοιαῦτα, ἃ; παραιτηθῇ ἀπὸ τοῦδε τῆς ἀναγνώσεως· χωρὶς λοιπὸν νὰ ἐνδιατριψῶ διηγουμένως, οἷοι ὁ γάμος τῶν γεννητόρων μου ἐτελέσθη ὑπὸ ἀρίστους ὁκνοῦς, γνωστοποιῶ ἄνευ προοιμίου, οἷοι ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ πρῶτος καρπὸς τῆς ἐνώσεώς των.

Ἡ μήτηρ μου, τὴν ὅποιαν θ' ἀναφέρω τοῦ λοιποῦ τῷ ὀνόματι Ὀρπενσίας Σελικίου, μ' ἐθεώρησεν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μου, ὡς πολυτίμιον καὶ ἀνεκτίμητον ἠσαυρον, ἀποτελούντα τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς στοργῆς τῆς. Ἡ ἐνταλὴ μετὰ τοῦ πατρός μου ὁμοίότης, αἱ ἀφαλεῖς χάριτες, τὰ σερπητὰ κινήματά μου, ἐμφαίνοντα πρόωρον ἀνάπτυξιν, ἐκολάκευον παραπολὺ τὴν φιλοτιμίαν τῆς, ὡς προμηνούντ' αὐτὴν λαμπρὸν τὸ μέλλον· ἢ δὲ ὑπερβολικὴ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη τῆς, ἀντὶ νὰ ἐλαττώσῃ, ἢ ἤξῃσῃ καὶ συνέτριψῃ δι' ἐμοῦ τὰ δεσμά τῆς πρὸς τὸν σύζυγον τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης· πρὸς τοῦτοις ἃ; μὴ παρατρέψω καὶ περιστατικόν, τὸ ὅποιον συνέτεινε πολὺ εἰς τὸ νὰ μὲ καταστήσῃ ἐνὶ πλεόν ἀγαπητὸν πρὸ αὐτῆς διὰ τῆς συγκεντρώσεως ὅλης τῆς μητρικῆς στοργῆς ἐπ' ἐμοί. Ἡ δευτερότοκος ἀδελφὴ μου ἀποθανοῦσα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ζωῆς τῆς, ἀρῆκε λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τὴν καρδίαν τῆς μητρός μου, καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς δὲν ἐπέκυον τοῦ νὰ χύνωσι δάκρυα, εἰμὴ ὅταν ἐστρέφοντο πρὸς ἐμὲ, ὡς τὸν μόνον παρηγόρον τῶν θλίψεων τῆς, καὶ κάτοχον ὄλων τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων τῆς. Κατὰ συνέπειαν ἢ βλαθῆναι λύπη τῆς καταβάσθη, δυνατόν εἰπεῖν, μετὰ τὰς πολλὰς πρὸς ἐμὲ θωπειάς, τὰς ὁποίας ὁ θάνατος τῆς ἀδελφῆς μου ὑπερήξῃσεν.

Ἄλλ' ὅποιαν ἀπέδωκα εὐγνωμοσύνην ἀπέναντι τὸς τρυφερᾶς ἀγάπης, τὸς ἄκαμάτων προσπαθειῶν πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἀνατροφῆς μου, τὸς ἀτομικῆς ἐπαγρυπνήσεως ἐπὶ τῶν διδασκάλων μου, διὰ τὴν ἀληθῆ πρόσδόν μου εἰς τὴν παιδείαν, καὶ τὴν σπουδὴν τῶν ὠραίων τεχνῶν, εἰς τὰς ὁποίας μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ εὐκολίαν κατεγινόμεν ἰ. . . .

Ἐπεθύμουν νὰ παραλείψω ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας τῶν πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων καὶ ἀδυσμίων τῆς μητρός μου, καὶ νὰ περιορισθῶ, διηγουόμενος μόνον τὰ κατ' ἐμὲ, τὸν δυστυχεῖ Ἡρώα τοῦ δράματος. Ἄλλ' ἐπειθὴ τῆς μητρός μου ἡ ἀμετρος πρὸς τὰ σφάλματά μου ἀναρχὴ, συνέτεινε εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ὀρμὴν τῆς κλισίως καὶ τῆς ἀγάπης μου πρὸς τὸ χαρτοπαίγιον, ἐνόμισα ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρω ὀλίγα τινα πρὸς μικρὰν νύξιν τοῦ χαρακτήρός τῆς. Ὁ μὲν πατήρ μου, ἀνὴρ ἐπίσημος, ζηλωτῆς τῆς νομοδιδασκαλικῆς ὑπολήψεώς του, καὶ τὸν ὅποιον τὸν καρπὸν ὄλων ἀπεβόρα ἢ ἀσχολία περὶ τὸ ἐπάγγελμά του, μετ' ἡγάπα κατ' ἐπιφάνειαν, οὕτως εἰπεῖν· μόνη τῆς μητρός μου ἡ ἀγάπη ἦτον σταθερὰ καὶ ἰκανὴ νὰ ἐνθῆξῃ κατὰ πάσης τοῦ βίου περιπετείας· ἄλλ' ἢ τοιαύτη ὑπερβολὴ δὲν ἤργησε νὰ μὲ καταστήσῃ ἄστυον τέκνον. Ἰπὸ τὸ κάλυμ-

μα τῆς θεθείης· μοι λαμπρᾶ ἀναστροφῆς, ἐκρύπτατο τὸ σπέρμα τοῦ θλαθιωτέρου ἐλαττώματος, ἀνυπόμονον νὰ βλαπτῆσθῃ ὑπὸ τὴν συγκαταγαβατικὴν προστασίαν τῆς ἐλευθερίας, ἢ καλλίτερα τῆς ἀχαλινοῦτος ἀκολασίας.

Πολλάκις τὰ παιδικὰ μου παιγνίδια κατεμήνουν τὰς θλαθρίας κλίσεις μου, καὶ ὁ παιδαγωγός μου συνεχῶς μ' ἐπέπληττε διὰ τινὰς πρὸς τὸ χαρτοπαίγιον διαθέσεις μου, κατὰ διαφόρους περιστάσεις καταφανεῖς γενομένας, καὶ πρὸς ἀνθρώπους ὀλιγώτερον αὐτοῦ δευθερκεῖς, εἰδοποιήσας, φρονιμῶς, περὶ τούτου καὶ τὴν μητέρα μου, ἣτις τῷ ἀπεκρίθη ὅτι καταθρομβεῖτο διὰ χιμαίρας, καὶ οἷοι αὕτη δὲν ἀπῆται· τὸ νὰ μὲ ἀπαγορεύωνται τὰ τοιαῦτα ἀθῶα παιγνίδια. Ἐκ τούτου ὁ παιδαγωγός μου, ἀναγκασόμενος νὰ σιωπᾷ, ὑπέκρυπτε μὲν τὴν δυσαρέσκειαν καὶ τὴν λύπην του, ἀλλ' ἔστρεφε συγχρόνως, ὡς ἄλλος Μέντωρ, ἀληθῆ στοργὴν ὑπὲρ τοῦ μαθητοῦ του. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν εἶπε πρὸς τὴν μητέρα μου. «Κυρία μου, διὰ νὰ καταβάλλω τὴν ἀπιστίαν σου, ὡς πρὸς τὰς ὁποίας συνέλαβον δικαίας ὑπονοίας περὶ τοῦ μουσικοῦ πάθους, τῆς χαρτοπαίξις, τὸ ὅποιον κυριεύει τὸν υἱόν σου, πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς νὰ κάμω μίαν δοκιμὴν· ἀλλὰ προηγουμένως ὀρκισοῦ οἷοι ἀροῦ περὶ τούτου πᾶσα ἀμφιβολία σοῦ ἀφαιρεθῆ. θέλεις καταβάλλει μετ' ἐμοῦ πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς θεραπείαν του.» Ἔστω, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ μου. «Ἀλλὰ ποῖα μέσχα θέλεις μεταχειρισθῆ;» «Τὰ ἀθωώτερα μὲν καὶ ἀπλοῦστερα, ἀπεκρίθη, τὰ ὅποια ὁμοῦ δὲν θέλεις μάθει· πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκτελέσεως, ἣτις πρέπει νὰ μὲνῃ ἀπροσδιόριστος.» Ἡ θλασηπὸς τῆς μητρός μου ἀκούσασα τὰ πάντα ἐκ τοῦ πλησίον θυμιατοῦ, μ' ἀνέφερεν ἀπαράλλακτα τὸν διάλογον αὐτόν· ἀλλὰ μόλις εἶχον παρέλθει ὀλίγοι ἡμέραι, καὶ προσκληθεῖς ὑπ' ἄλλο τι πρόσχημα εἰς τὸ θυμιατόν τοῦ παιδαγωγοῦ μου, παρετήρησα ἀμέσως καὶ μετὰ γλυκεῖαν ἔκστασιν, ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, διάφορα ἀντικείμενα πολὺ εὐχάριστα, μάλιστα πρὸς μείραμας, οἷοι ξίφη καὶ πιστόλια πλουσιῶς κκοσμημένα, δακτυλίδια καὶ ὀρολόγια ἀδαμαντοστόλιστα, πρὸς δὲ χαρτοπαίγνια ἔνθεν κακεῖθεν, ἕνα ὠραῖον ῥόμβον, κύβους, κόνους, ἐν τὰ β λ ι, καὶ πάντα ἐνὶ λόγῳ τοῦ Ἐωσφόρου τὰ ἐφευρέματα, εὐρισκόμενα τεχνιέντως τεθημαμένα ἐπὶ πρᾶσινοῦ τάπητος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκριβῶς διεκρίνατο ἡ λευκὴ καὶ ἡ μέλαινα, καὶ ὅλα τὰ καταθρόνια ἐκεῖνα στόμια, γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα ζυγὰ, μ ο ν ἄ κ τ λ.

Οἱ ὀρθαλμοὶ μου προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν λαμπρῶν ἐκείνων παιγνιδίων, καὶ τὰ παρετήρηον μ' ὄλην τὴν ἐνδεχομένην ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὰ ἀπολαύσω, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ μήτηρ μου, προσαγομένη βέβαια δι' ἐπιτηδείων πανουργιῶν τοῦ παιδαγωγοῦ μου Κυρίου Λόρβεϊ.

«Τί ὠραῖα πράγματα, ἀνέκραξεν αὕτη, γελῶσα, καὶ πῶς, καὶ διὰ τί εὐρίσκονται ἐδῶ ὅλα αὐτὰ τὰ πλούσια παιγνιδάκια τὸσον παραδόξως συνηθροισμένα;» «Ἀποτεινομένη δὲ πρὸς ἐμὲ, ἠκολούθησε. «Λοιπὸν τέκνον μου ὑποθέτω οἷοι ἡ ἐκλογὴ σου ἐπὶ ὄλων αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων δὲν εἶναι· ἐσὼς ἀμφιβολίας.» Κατὰ δυστυχίαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀναστατώθησαν ἐν ἐμοὶ ὅλα· αἱ ἀκράτητοι κλίσεις μου, καὶ ἡ χεῖρ μου, ὡς ἐξ ἀοράτου ὠθήσεως ἀπετάθη βιαίως ἐπ' ἐκείνων μόνον τῶν ἀντικειμένων ὅσα παρίστων ἐργαλεῖα παιγνιδίου, καὶ οὕτως αἱ ἀγαπηταὶ διαθέσεις μου ἐπροδόθησαν ἀμέσως. Εἰς μικρὸς καὶ ὠραῖος ῥόμβος, κατ' ἐμὲ

προτιμότερος παντός ἀδριαντινού κειμηλίου, εὐρέθη ἤδη συνεφεγγμένος μεταξύ τῶν χειρῶν μου, τρεμουσῶν ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐχαρίστησιν, ὡς νὰ εἶχαν ὁ ῥόμβος ἐκεῖνος μαγικὰς ιδιότητες. Τέλος πάντων ὁ Κ. Λόρρβευ ἤμποροῖσε νὰ καυχήθῃ ὅτι συνέλαβεν ἐν ἐμοὶ τὴν φύσιν ἐπ' αὐτοφόρῳ, διότι αἱ ὑπερβάλλουσαι ὀρεξεις μου ἀνεκαλύφθησαν τότε μεθ' ὅλης τῆς ζωηρότητος καὶ ἀνευ προσχημάτων.

Τὸ μικρὸν τοῦτο στρατήγημα, τὸ ὁποῖον ἐπλήγωσε προφανῶς τὴν μητριαὴν φιλαυτίαν, ἐπέτυχεν ἐντέλειᾳ, ὁ δὲ θριαμβευτὴς παιδαγωγός μου, ὠπλισμένος κατὰ τὴν συνήθειάν του μὲ παραλληλισμούς καὶ ῥητὰ, ἐπεφώνησεν « Ἰδοὺ λοιπὸν, Κυρία μου, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ νῆσῳ Σκύρῳ, κρυπτόμενος ἐν μέσῳ νυμφῶν καὶ ὑπὸ τὰ ἐνδύματά των, προδίδων τὸ ἀληθές αὐτοῦ γένος, ἅμα ὁ ἐπιδέξιος Ὀδυσσεὺς ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν του τὸ ξίφος, τὸν θώρακα καὶ τὴν περικεφαλαίαν. Ἐκεῖ ἀνεκαλύφθη ὁ κατακτῆτης, ὁ νικητὴς τῆς Τρωάδος. Ἐδῶ ἀποκαλύπτεται ὁ χαρτοπαίκτης τοῦ Ῥεγνάρδου, ἴσως ἕνας ἄλλος Βέβερλιϋ, ὅστις θέλει ἀφίση πολὺ ὀπίσω του αὐτοὺς τοὺς τύπους, διὰ νὰ χορηγήσῃ, εἰς τὸ εἶδος αὐτῶν ἐπιχειρήσεων ἐν πρωτότυπον περιπλέον εἰς τοὺς δραματοποιούς διὰ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου. » Ἡ Κ. Σελικουρ προσβλήθεισα καιρῶς ἀπὸ τὸ φέρισμον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχολαστικοῦ, ἔσπευσε νὰ τοῦ ἐπιβάλῃ σιωπὴν, ἀπικριθεῖσα ξηρά. « Ἡ παιδαριώδης καὶ γελοία αὕτη φαντασία δὲν ἀποδεικνύει τι ἐπεθύμου δὲ νὰ καταγίνεσαι μᾶλλον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀργουσῶν ἰδιότητων τοῦ υἱοῦ μου, παρὰ νὰ ἀνακαλύπτῃς τὰς μικρὰς ἐλλείψεις του. » Ἐκφρασις πλήρης ἀνοχῆς μετὰ τὴν ὁποῖαν ἡ τυφλὴ ἀγάπη τῆς ἐπροσπάθη νὰ στολήσῃ τὰ ἀριεγενῆ ἑλατιώματά μου.

Ἐν τούτοις ἐγὼ ἐνθαρυνόμενος ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς μητρός μου, ἐσύναξα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραία παιγνιδάκια, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ὁ παιδαγωγός μου διὰ νὰ με κατασχόνῃ ἢ νὰ με ταπεινώσῃ, καὶ λαβὼν αὐτὰ εἰς τὴν κατοχὴν μου ἔγεινα ἄφαντος, καταφυγὼν εἰς τὰ δωμάτιά μου. Μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς προσκληθεὶς παρὰ τῆς μητρός μου, ἤκουσα τὰ ἀκόλουθα. « Πῶς εἶναι δυνατόν τέκνον μου ἡ φαντασία σου, μόλις ἐφῆδου, νὰ κυριεύεται ἤδη ἀπὸ τοιαύτας ὀλεθρίας ἐντυπώσεις, ὥστε αἱ ὀρέξεις σου, αἱ διασκαδάσεις σου καὶ αὐταὶ αἱ σπουδαῖαι σου νὰ καταμαρτυροῦσι τὸ ὁποῖον σοὺ ἀποδίδουσι πάθος διὰ τὸ χαρτοπαίγνιον, καὶ νὰ κατασταίνεσαι ἀξίος τῶν καταλογισμῶν τοῦ παιδαγωγοῦ σου; . . » Ἄλλ' ἐγὼ ἐδικαιώθην ἀμέσως ἀπέναντι τῆς μητρός μου, κατηγοριῶν τοῦ Κ. Λόρρβευ τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν σχολαστικότητα ἀκόμη. Ὁμῶσα δὲ συγχρόνως ἐν ἐμαυτῷ, συνενουθόμενος μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς μητρός μου, Ἰουουλίας καὶ μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μου Λαδασιῶ, νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀποβολὴν του διὰ τινος στρατηγήματος βάσιν ἔχοντος τὴν συκοφαντίαν.

Ἡ Κ. Σελικουρ ὠρουμενὴ ἀπὸ τὴν τυφλὴν ὑπὲρ ἐμοῦ προκατάληψίν της, δὲν ἤργησε νὰ πεισθῇ, διὰ τῆς ἀπολογίας μου, ὅτι ὁ φόβος τῆς ἦτον ὑπερβολικὸς καὶ ὅτι ὁ Κ. Λόρρβευ, ἀνὴρ χιμαρικὸς, ἠθέλησε νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἔξεις ριζωμένας, τὰς ἀνευ συνεπειᾶς παιδικὰς διασκαδάσεις μου. Τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν τοῦ μικροῦ τούτου συμβάντος, τὸ ὁποῖον εἶχα οἰκιάσει πρὸς ὀλίγον τὸ μέτωπον τῆς Κ. Σελικουρ, ἐστράφη πρὸς ὠφελείαν μου, τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της ἐραιδρύνθη, αἱ δεξιεραιί μου ἐδέχθησαν τοὺς πολλοὺς καὶ τρυφεροὺς ἀ-

σπασμούς της, συνωδευμένους μετὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους. « Εἶμαι πεπεισμένη διέ μου, ὅτι τὸ μέλλον θέλει ἀναδείξει διόλου ἐσφαλμένας τὰς ἀπαισίας τοῦ παιδαγωγοῦ σου προφητείας, καὶ ὅτι θέλεις δειχθῆ πάντοτε ἀξίος τῆς πρὸς ἐσέ ἀπεριορίτου ἀγάπης μου. » Ὁλος αὐτὸς ὁ ἔπαινος καὶ ἡ μητρικὴ διάχυσίς μ' ἔκαμαν νὰ ἐλιπίσω ὅτι εὐκόλως ὀ ἀπατήσω τοὺς συγγενεῖς μου, διὰ τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς πονηρίας. Εἰς τὸ ἀκόλουθον κεφάλαιον φαίνεται ἡ ἀνάπτυξις τοῦ χαρακτῆρός μου προχωρούσης τῆς ἡλικίας, καθὼς καὶ τὸ κινδυνωδέστερον δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ἐμέλλεν ὅσον οὖπω νὰ χύσῃ, ἐφ' ὄλων τῆς ζωῆς μου τῶν πράξεων, ὁ τρεφόμενος ἐντὸς τῶν σπλάγγων μου τρισκατάρατος ὄφις.

ΚΕΦ. Βον.

Χρόνοι τινὰς παρήλθον, ἐν τῷ διαστήματι τῶν ὁποίων τὸ πάθος διὰ τὸ ποθητὸν μου παιγνίδιον ἠῤῥαγεν ἐπαισθητὸς ἐντὸς μου· αἱ ὀρμητικαὶ καὶ συνεχεῖς παρεκτροπῆς ἐπληγῶσαν καιρῶς τῆς μητρός μου τὴν ἀκραν εὐαισθησίαν, τὴν δὲ περιουσίαν μου λάθρα κατέστρεφον. Ἡ ἀκράτητος πρὸς τὸ χαρτοπαίγνιον ἐπιθυμία μου μὲ κατέτρωγε ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ πολλάκις ὑπεκφεύγων τὴν προσοχὴν τῶν συγγενῶν μου, ἔπευδα νὰ θύσω πανταχοῦ, ὅπου μικροὶ ἄνθρωποι εἶχαν συστήσῃ ναὸς πρὸς ἀσεβῆ τῆς τύχης λατρείαν, ὑπὸ τὰ ὀνόματα Φαραῶ, Ῥόμβος, Τριανταμία κ.τ.λ. Ἐντὸς αὐτῶν τῶν καταστρεπτικῶν Βαχχεῖων, ὅπου τὸ χρυσίον μου ἀφθόνως ἐσκορπίζετο ἀντὶ σπονδῶν, ποσάκις ἐπεκαλέσθη τὸν ἐξ Οὐρανοῦ κεραυνὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱερέως, Τραπεζίτου λεγομένου, ἡμῶν τῶν ἀνοήτων καὶ φανατικῶν θυσιαστῶν, καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θυσιαστηρίου! . . Ἄλλὰ τί νὰ εἶπω μ' ὅλας τὰς ἀρὰς καὶ κατάρας μου δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ παίζω ἀδιακόπως. . .

Ἀκολουθῶς ἐταξείδευσα διὰ τινα καιρὸν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς τελειοποίησιν δῆθεν τῆς ἀνατροφῆς μου, συνωδευμένος ἀπὸ ἕνα νέον παιδαγωγὸν, ὑπὸ τὴν λιαν ἀνεκτικὴν κηδεμονίαν τοῦ ὁποίου, ἐντὸς ὀλίγου, ἔκαμα ἀρκετὰ χρέη σκανδαλώδη. Ἐν παρόδῳ ἀναφέρω ἐνταῦθα ὅτι, διὰ συκοφαντιῶν καὶ μικροραδιοουργιῶν, βοηθούμενος ἀπὸ τινὰς φίλους μου καὶ τὸν θαλαμηπόλον μου, κατάρθωσα τὸ νὰ ἀπολυθῆ τῆς ὑπηρεσίας ὁ Κ. Λόρρβευ, πρὸς τὸν ὁποῖον μ' ἔλα ταῦτα ὁ πατήρ μου ἐπρόσφερεν εὐχαριστήσεις, δῶρα, συστατικὰ ἔγγραφα καὶ ἄλλα ὅμοια, δυνάμενα νὰ μετριάσωι τὴν ἀδίκως προξενουμένην πρὸς αὐτὸν λύπην· ἀλλ' ὁ ἀπελυμένος παιδαγωγός ἐγεινε ἀπαρηγόρητος, προβλέπων, ὡς ἔλεγε, τὸ δυστυχές μέλλον μου καὶ δυσανασχετῶν κατὰ τῆς τυφλότητος τῶν συγγενῶν μου.

Διαρῆξας οὖτω τὸν κυριώτερον δεσμόν, ἔχων ἀντὶ μαρτύρων συντρεφῶς πιστοὺς καὶ συνενόχους ἀνεκτικούς, ἀφέθην ἐλεύθερος εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ πάθους μου, τὸ ὁποῖον μ' ἔσυρεν εἰς τὸν ὀλεθρὸν μου μὲ ταχὺ βῆμα. Εἰς τὸν ὕπνον μου, εἰς τὰ ἔργα μου, εἰς τὴν διάνοισίν μου, πανταχοῦ ἀπῆλθον ἐντυπωμένους τὰς μαγευτικὰς εἰκόνας τοῦ παιγνιδίου, καὶ ὑποθέτω ὅτι καὶ ἐντὸς εἰρῆκτῆς ἡβλα μένει εὐχαριστημένος, ἐάν εὐρισκόμην συνωδευόμενος ἀπὸ τὸ ἀγαπητὸν μου εἰδῶλον, τὸν Ῥόμβον.

Ἄς μὴ δυσκολευθῆ δὲ κἀνεὶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπέκτισσα τὸ σιωπηλὸν ἐκεῖνο καὶ παραζαλισμένον ὕφος τῶν ἐκ χαρακτῆρος καὶ ἐξ ἐπαγγελματος χαρτοπαικτῶν. Ἡ ὠραία μορφή μου καὶ τὸ ἐξαι-

ρετόν ἀνάστημά μου, διὰ τὰ ὁποῖα συνεχῶς ἐκαυχᾶτο ἡ μήτηρ μου, ἀσχήμισαν ταχέως ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ ἀκαταστασίας περὶ τὴν ἐνδυμασίαν μου, καὶ ὡς ἐκ τινος ἀσέμανου ἤθους, τὸ ὁποῖον μ' ἐξωμοίωνα παραπολὺ μὲ τοὺς ἐντελῶς διεφθαρμένους ἀνθρώπους· πολλὰκις δὲ ὡς ἐκ τούτου ἤκουσα παρὰ διαφόρων δεσποτιῶν τὸν ἀκόλουθον ἐντροπιστικὸν ἔπαινον. «Βίς τὴν τιμὴν μου, σὲ λέγω, Κύριε, διὲ ἀπέκτησες ὕψος ὠραίου κατεργάρου.» Καὶ ἐγὼ, τῇ ἀληθείᾳ, κατεργάρην καὶ κλέπτῃν τῆς εὐδαιμονίας μου ἐθεώρωον τὸν ἔκυτόν μου, ὁσάκις ὥρας τινὰς τῆς ἡμέρας ἠσυχολομῆν εἰς ἄλλο τι παρὰ εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Πρὸς ἀποζημιώσιν δὲ τῶν χαμένων αὐτῶν ὥρῶν μου, πρὶν κοιμηθῶ, ἐσκόρπισα, ἐπὶ τῆς κλίνης μου δεσμίδας χιρτίων, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐσπούδαζα, κατὰ μέγα μέρος τῆς νυκτός, ὄλας τὰς περιπτώσεις, ὄλα τὰ ἐμπειρικά συστήματα τοῦ ὀλεθρίου χαρτοπαγιῶν, διδασκόμενος, ἐν ἐπιλόγῳ, πῶς νὰ φθάσω εἰς τὴν ἐντελῆ καταστροφὴν μου ἐπὶ τὸ μεθοδικώτερον. Ἡ βιβλιοθήκη μου περιείχεν ὄλα τὰ ἐγγχειρίδια, ὄλους τοὺς δι' εἰκονογραφειῶν συνδυασμοὺς, παριστάνοντας τὰς παραξένους κινήσεις τῆς μελαίνης καὶ τῆς κοκκίνης· αὐτὰ ἦσαν τὰ ἐλατήριά μου, τὰ εἰδῶλα τῆς λατρείας μου, ἡ μόνη εὐάρεστος τροφὴ τῆς διανοίας μου! . . .

Ἡ μήτηρ μου, ἡ ὁποία, ὡς προεῖπον, εἶχε πεισθῆ περὶ τῆς ἀθωότητός μου, ὡς πρὸς τὰς ἀνακαλυφθείσας παρὰ τοῦ Κ. Λόρδβιῦ κλίσεις μου πρὸς τὸ χαρτοπαίγιον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας μου εἰς τὸ ἐξωτερικόν, λαβοῦσα διαφόρους ἀνώνυμους ἐπιστολάς περιγραφούσας τὴν χαρτομανίαν μου, τὰς ἀσωτίας μου καὶ τὰς σημαντικὰς ποσότητας τὰς ἐποίας σκανδαλιωδῶς ἔχασα χαρτοπαίζων, εἰς Τουρίνον, Μιλάνον, Φλωρεντίαν, Μαδρίτην καὶ εἰς Ἀγγλίαν, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ μου εἰς τὴν πατρίδα μου, τὸ Μόντπελιέρ, ἐγνώρισε πόσον ἀδικος καὶ ἀχάριστος ἐράνη πρὸς τὸν πρῶτον παιδαγωγόν μου, καὶ ἐπέσθη παραπολὺ δι: αἱ πρῶται ὑπόνοιαι της ἐμελλον νὰ μεταβληθῶσιν εἰς λυπηρὰς καὶ ὀδυνηρὰς βεβαιότητας, διότι ἀπὸ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας πανταχόθεν ἐσύναξε, κατασταίνετο προφανῆς ὅτι τῆς παιδικῆς, τῆς ἐρήθου, καὶ τῆς νεανικῆς ἡλικίας μου τὰ πρακτικὰ ἀπέτελλον ἐν καὶ μόνον ἱστορήμα, τὸ τοῦ χαρτοπαγιῶν ὅτι δὲ σχολεῖα μου ἦσαν ὄλα τὰ εἰς τὰς ὀλεθρίας αὐτοῦ ἀσχολίας ἀριερωμένα καταγῶγια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἤμην ἤδη γνωστὸς, ὡς ὁ φέρων διπλώματα καὶ ἀξίαν Φραν-μασῶνος, ἐντὸς τῶν κυριωτέρων συναγωγῶν. Τέλος πάντων ἡ μήτηρ μου ἐγνώρισεν ἀκριβῶς, ὅτι τὰ ἀγαπητὰ μου πεδία εἰς τὰ ὁποῖα ἡ περιουσία μου ἔλαβε τόσας πληγὰς, ἦσαν τὰ χαρτοπορεῖα καὶ κυβητήρια τοῦ Σπᾶ, τῆς Αἰξ-λα-σαπέλλ, τῆς Οὐιέννης καὶ Βουρδιγᾶλης.

Εἰς τοσοῦτον διαφθορᾶς βαθμὴν τὴν ὤρλοισιν ἐπιπλήξεις, ἀντεγλήξεις, συμβῆλαι; ! ! Δι' ὀρθοῦται τὸ στραβίζον, τοῦ ὁποίου ἡ διεύθυνσις κερημελήθη ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας; Ἡ πίεσις, τὸ πῆρ καὶ ὁ πέλευκος πρὸς ὧραν μόνον τὸ διευθετοῦται, κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ μήτηρ μου μὴδὲν ἐπραξεν, ἡ μικρὸν τι πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς ἀκαταστασίας μου, καὶ πρὸς ἀποπειραν ἐκρίζωστω; πάθους ἀποτελοῦντος, οὕτως εἰπεῖν, μέρος τῆς ἰδίας οὐσίας μου, προϊούσα ὀρθῶς, ὡς πρὸς τοῦτο, ὅτι πῆρα ἀπόπειρα ἔμελλε ν' ἀποθῆ ματαίαι· ἀν' ἐτέρῳ ὁμῶς διαλλογιζομένη τι ἔκτρομα ἀγέτρεφε

καὶ ἐθῶπυεν, ἔμενον ἀπαρηγόρητος καὶ βαθμηδὸν ἔχασεν ὕγιαν καὶ ζωὴν, θῦμα γενομένη τῶν ὀλεθρίων καὶ ἀνοσιῶν ἔξων μου. Βίς τὴν μνήμην μου εἶναι ἀκόμη καὶ ἔσονταί διὰ παντός οἱ τελευταῖοι λόγοι τοὺς ὁποίους μ' ἀπέτεινεν. «Ἀπελθε ἀπ' ἐμοῦ τέκνον ἀχάριστον, ἔκτρομα τῆς φύσεως· ὁ θάνατός μου σοῦ προετοιμάζει νέας τροφὰς, ἀν καὶ αὐταὶ καὶ ἄλλαι πολλὰ δὲν θὰ ἀρκέσωσι βέβια νὰ κορέσωσι τὴν χαρτομανίαν σου· ἀπ' οὗ ταχίως καταστρέψεις ὄλα τὰ ἀγαθὰ μου, θέλεις καταφῶγει εἰς τὴν χαμέρπειαν καὶ τὴν κακὴν πίστιν, θέλεις αἰτιάσαι οἰκογένειαν φέρουσαν δύο αἰῶνων εὐγένειαν καὶ ἀστικὸν ὑπόληψιν. Ἐλθε τέκνον μου, λάβε τὸν τελευταῖον ἀτσασμόν μου, ἀλλ' ὤλωσε ἐδῶ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ λειψάνου μου, ὅτι παύεις διὰ παντός τοῦ νὰ χαρτοπαίξῃς.» Τὸ ὑπεσχέθην ἡ καρδία μου συγκεκινημένη, παρεγνώρισε τὴν στιγμὴν ἐκείνην αὐτῆ ἐαυτῇ· τὸ καταπληκτικόν τῆς σκηρῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθην, μ' ἐμπόδιζε νὰ προῖδω, ὅτι μετ' ὀλίγον ἐμελλον νὰ δαιγῶ διπλοῦ ἀμαρτημάτος ἔνοχος, τουτέστιν ἰ ε ρ ὀ σ υ λ ο ς καὶ ἐ π ἰ ο ρ κ ο ς· ἐν τούτοις αἱ ἐπίσημοι ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας ἔδωκα πρὸς τὴν μητέρα μου, ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ, διέχυσαν κῆποιαν γλυκύτητα ἐπὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν τῆς ζωῆς της, καὶ οὕτως ἔλαβε πέρας ἡ σοδρα καὶ θληβερὰ ἐκείνη σκηρῆ.

Ἰποθίσεις βέβαια, εὐκίσθητε ἀναγνώστᾳ, ὅτι ὡς υἱὸς ἑλλῶν εἰς μετόνοισιν μετὰ τὴν κατάλειψιν τῆς ἱεράς ὑποσχέσεώς μου, δὲν ἤδυνῆθην νὰ κρατήσω διὰ πολλῶν χρόνων τὴν ῥῆν τῶν πικρῶν θαυρῶν μου ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἀξιαγαπήτου μητρός μου, τὴν ὁποίαν ἡ αἰσχίστη διαγωγὴ μου μόνη ἔσπευσε νὰ μεταδιβάσῃ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ἐν τῇ ἀκμῇ σχεδὸν τῆς ἡλικίας της. . . . Ἄλλ' ὡ πόσον ἀπαιτᾶται, ἀποδίδω εἰς ἐμὲ ἀρετῆν, τὴν ὁποίαν οὕτε κἂν ἐγνώρισαι! Ὡ πόσον ὀλίγον γνωρίζεις τὴν καρδιάντου ἐκ γενετῆς χαρτοπαίκτη! . . .

Πεπωρομένη ἔχων τὴν συνείδησιν καὶ ἀπυσιωμένην τὴν καρδίαν, ὡς μόνον τῆς συμβάσης μοι συμφορᾶς ἀποτέλεσμα ἐθεώρησα τὴν αὐξήσιν τῆς ἐλευθερίας καὶ περιουσίας μου, καὶ ὡς συνέπειαν, τὴν ἐπέτασαν καὶ ἐλευθέραν ἀσκησιν τῶν μητροκτόνων ἐπιθυμῶν μου. Ἄν δὲ διὰ τινὰ καιρὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατρός μου ἐπροσποιεθῆν ὑποκρινόμενος, μεταμέλειαν, καὶ βελτίωσιν τῆς διαγωγῆς μου, ἐπραξά τοῦτο διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν ἐκτέλεσιν συνοικισίου, μετὰ πλουσίαν ἐχούσης τὴν περιουσίαν εὐγενοῦς νεάνιδος, προταθείσης μοι εἰς γάμον, πρὶν εἶναι καταφανῆ γίνωσται τὰ ἀσυγχώρητα ἀμαρτημάτά μου, ὥστε τοῦ συμφέροντός μου ἦσαν νὰ δεικνύω εἰς τοὺς περὶ ἐμὲ ἀληθῆ τὴν τοῦ πνεύματός μου μεταμόρφωσιν, προξενηθεῖσαν δῆθεν ἀπὸ τὸν ἄσρον τῆς ἀτυχούς μητρός μου θάνατον. Ἐπέτυχα δὲ τοσοῦτον προσποιούμενος τὸν μεταμελημένον καὶ φρόνιμον, πρὸς ἐπιτάχουσιν τοῦ εὐτυχούς ὕμεναίου, ὅστις ἐμελλε νὰ μὲ ἀναδείξῃ καθ' ὄλα αὐτεξούσιον, τῇ συνδρομῇ τοῦ ἀγαπητοῦ μου Λαδισέτου, κήρυκος γενομένου τῆς πρὸς ἀρετὴν ἐπανόδου μου, οὐχ ἦντον καὶ τοῦ νέου παιδαγωγοῦ μου, ἀργυρωνήτου πανηγυριστοῦ, ὡς μάρτυρος αὐτόπτου τῆς μεταβολῆς μου, ὥστε ἄλλο τι δὲν ἠκούετο εἰς τὰς συναναστροφὰς, εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς ἀκόμη, εἰμὴ ἡ εὐταξία τῆς νέας ζωῆς μου, καὶ ἡ ἀνάρετος χρῆσις τῶν χρηματικῶν μου περιουσιῶν· ὁ δὲ πατήρ μου καὶ αὐτὸς πολλάκις ἀστειζόμενος ἔλεγεν, «εἰς βαθμὴς περισσώτερος ἀχί;

τητος θέλει σὲ καταστήσει, υἱέ μου, ἄξιον τίτλου ἱερωσύνης ἐκ μέρους τῆς αὐτῆς τῆς Ῥώμης.»

Ἄμα λοιπὸν παρήλθεν ὁ χρόνος τοῦ πένθους, καὶ συγχρόνως ἐνήλιξ γενόμενος, κύριος δὲ ἑαυτοῦ καὶ μόνος κληρονόμος ὅλης τῶν προπατόρων μου τῆς δόξης καὶ περιουσίας, θριαμβεύσας καὶ κατὰ πολλῶν ἐμποδίων, ἐνυμφεύθην γυναῖκα κεκοσμημένην μὲ ὄλα τῆς φύσεως τὰ καλά, μὲ λαμπρὰν ἀνατροφήν καὶ δόξαν κοινωνικὴν ἄλλ' ὄλα ταῦτα ὡς μὴδὲν διελογισάμην ἀπέναντι τοῦ πολλοῦ πλοῦτου τῆς, προσφερθησομένου ὅσον οὕτω εἰς τὴν ἀπληστίαν τοῦ κρυπτομένου ἐντός τῶν σπλάγγων μου λυσσώδους θηρίου, τὸ ὅποιον μόλις ἠδυνήθην νὰ κρατήσω κατηνυασμένην τὴν ὁρμὴν ἐν καιρῷ τῆς ὑποκρυπτομένης μεταβολῆς μου, ὑποσχόμενος ἐγγήγορα νὰ ρίψω εἰς τὸ χάος τοῦ στομάχου τοῦ οἴκου, ὑποστατικά, πύργους, πολυτίμου λίθους, ἐπιπλα, τὸ πᾶν, μὴδ' αὐτῶν τῶν ἐνδουμάτων τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων μου ἐξαιρουμένων. Ἄλλ' ὁ παμφάγος ἐκεῖνος Ἄδης, οὔτε μὲ βασιλέα, οὔτε μὲ αὐτοκρατορίας κορέννυται· πρᾶγμα τὸ ὅποιον συνέβη ποτὲ, ὡς λέγουσιν οἱ εἰδήμονες.

Οἱ περίεργοι ἀναγνώσκει περιμένουσι βέβαια ἐνταῦθα τὴν περιγραφὴν τῶν χαρῶν, τῶν συμποσίων, καὶ ἐν γένει τὰ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου μου ἄς μάθωσι λοιπὸν τὸ οὐσιωδέστερον, ὅτι εἰς εὐρύχωρον αἵθουσαν, τῇ ἐπιστασίᾳ τοῦ ἐμπείρου Δαδασέτου μου, εὐρίσκοντο τράπεζαι φέρουσαι τὰ πρὸς πᾶσαν κυβευτικὴν διασκεδάσιν χρήσιμα, ἀλλὰ καὶ οἱ πιστοὶ εἰς τὸ σύστημα τῆς ὑποκρισίας ἔμεινα μὲν θεατῆς ἀδιάφορος, κατηνάλωσα ὁμῶς τὰ ἔσχατα τῆς ὑπομονῆς τοῦ ἐν τοῖς ἐντοσθίοις μου ὄρεως.

Ὅποιον ἄνθρωπον ἢ ὅποιον σύζυγον σ' ἔδωσαν τάλαινα Ἐλίξαι! (οὕτως ὠνομάζετο τὸ θῦμα) θ' ἀνακράξωσιν οἱ ἀναγνώσται. Τί νὰ γείνη! Τὸ ὠροσκόπιόν τῆς ἐπ' ἐμοὶ εἶχε σταματήσῃ τὴν βελώνην του. Ἐπέπρωτο ἄρα νὰ γείνη θῦμα αὐτῇ, τὰ τέκνα τῆς καὶ ἡ περιουσία τῆς ἐπὶ τῶν δλεθρίων δωμῶν τῆς λατρείας μου! . . . Ἄλλ' ἄς ἀκολουθῶ κατὰ διαδοχὴν τῶν συμβάντων τὴν διήγησιν, διὰ νὰ γείνωσιν ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς κατὰ γένος τοῖς κοινὸν ὄλοι· αἱ παρκετροπαί μου καὶ βαρβαρότητες κατὰ τῶν ἀτυχῶν συγγενῶν μου, καὶ διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἕλαστον ὡς ἀφορμαὶ σπουδαίων σκέψεων, ὡς διδάγματα φρονήσεως, καὶ ὡς ἀντικείμενα ἐγκαίρου μεταμελείας· δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ἀπώλετο. Εἶθε λοιπὸν τὸ τραγικὸν παράδειγμα μου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὄρον κατὰ τοῦ εὐρυχώρου σταδίου τῆς δλεθρίας χαρτομανίας! Εἶθε ἡ πιστὴ αὕτη εἰκὼν τῆς καταστροφῆς μου ἢ ἀναχαίτισθι τοὺς εὐρισκόμενους περὶ τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου! . . .

Κατασταθεὶς κύριος μεγάλου πλοῦτου, ἂν καὶ ἐφρόντισα ἀμέσως ν' ἀποχωρισθῶ τοῦ πατρός μου, εὐρισκόμην ὁμῶς πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐνοχλητικὴν ἐπιτήρησιν του, καθὸ κειμένης τῆς οἰκίας μου ὄχι μακρὰν τῆς πατρῴας· δὲν ἠδυνάμην, λοιπὸν ἀκωλύτως νὰ ἀφελθῶ εἰς τὸ ἀγαπητὸν μου στοιχεῖον καὶ νὰ περικυκλωθῶ ἀπὸ τοὺς ἀνακαινιζομένους καὶ ἀνεπαίσθητους πλησιάζοντας τὴν οἰκίαν μου παλαιοὺς συντρόφους μου, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀπομακρύνει δι' ὅσον καιρὸν ἠναγκάσθην νὰ μείνω ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρετῆς· πρὸς τούτοις, μὴ ἀπογομνωμένος ἀκόμη πάσης αἰδοῦς, ὅπως ἀφαιρέσω τὸ κάλυμμα κατέναντι τῶν συγγενῶν μου, καὶ καταφρονήσω τῶν συμπολιτῶν μου τὴν κοινὴν γνώμην, ἐφοδοῦμην μήπως· ὑπερβολὴ ζήλου τῶν παλαιῶν μου

συντρόφων πρὸς τὴν συναναστροφὴν μου; μὲ καταστήσῃ ὑποκτον ἀπέναντι τῆς Ἐλίξης· πρὸς ἀσφάλειαν ἐφρόντισα μάλιστα νὰ παραγγείλω εἰς τοὺς λαποδύτας αὐτοὺς νὰ περιποιηθῶσι τὸ πρόσωπον καὶ τὸ φέρισμόν των, καὶ νὰ δεικνύωνται ἄνθρωποι μὲ συμπεριφορὰν, ἀπεκδύομενοι τὸν χαρακτῆρα τοῦ χαρτοπαίκτη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας μου, ὅπως οἱ ὑποκριταὶ ἐκδύονται ἐν θεατρικὰ φορέματα, τελειομένης τῆς παραστάσεως· ἀλλ' εἰς μάντην ἐλοπίαξα! Τὰ πρόσωπα ὄλων τῶν τοιούτων βαρᾶθρον φέρουσι ζοφρόντι· καὶ ἀμφίβρολον, προσβάλλον ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἐγὼ μὲν εἶχον ὄλην τὴν ὄρεξιν νὰ καταστρέψω μίαν ὥραν ἀρχήτερα ἑμαυτὸν, τὴν συζύγον μου, καὶ πάντα θέλοντα νὰ συντροφεύσῃ μετ' ἐμοῦ. Ἄλλ' ὡς προείπον, μ' ἔμεινε ἀκόμη ἴχνος αἰδοῦς καὶ φόβου· πρὸς δὲ ἤμην καὶ ἀναγκασμένος ἀπὸ τὴν χρωστουμένην πρὸς τὰς δύο οἰκογενεῖας εὐσχημοσύνην, νὰ καλύπτω μετ' ἐπιμελείας τὸν εὐγενῆ κύκλον, ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου εὐχαριστούμην νὰ βλέπω τὰς πηγὰς τῆς προσεχοῦς καταστροφῆς μου καὶ τοὺς βδεληροὺς αὐτῆς ὑπουχοῦς· ἡ συνειδησίς μου ἐν τούτοις κατεμαρτύρει, ὅτι ἤμην αἰσχρὸν ὄν, οὐχ ἤτιτον τῶν ἀγαπητῶν μου συντρόφων.

Προσβλητικὴ μὲν ἦ ὁμολογία, ἀλλ' εἰλικρινής.

« Προσφιλὴς Ἐλίξαι! ἂν τὰ βάσανα τῆς συνειδήσεώς μου, τὰ ἀκράτητα δάκρυά μου, ἡ πικρὰ μεταμελείά μου καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ μου ἠδύνατον νὰ σὲ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν, ὅποια δι' ἐμὲ τὸν ἀμαρτωλὸν σύζυγον σου γλυκεῖα εὐχαρίστησι! . . . Δέξιθι θῦμα ἀγγελικὸν τὰ ἱλαστήρια δάκρυά μου· ἄλλην τοῦ λοιποῦ παρηγορίαν δὲν ἔχω παρὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐνώσω ἐγγήγορα τὸ μισρὸν σῶμά μου μετὰ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου σου!

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μικροῦ τούτου ἀναθήματος εἰς τὴν μνήμην τῆς ἀξιώτερας καὶ ἀναρετωτέρας τῶν γυναικῶν, ἔρχομαι νὰ γνωστοποιήσω τὰ μυστικά σχεδία τὰ ὅποια συνέλαβον διὰ τὸ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς ἐπιτηρητὰς μου, τὸν πατέρα μου, καὶ συγγενεῖς τῆς συζύγου μου, καὶ ν' ἀποφύγω ὄλους τοὺς μάρτυρας μιᾶς ἐπαρχιακῆς πόλεως, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἔχουν ἔργον τὴν ἐξέτασιν καὶ διάδοσιν τῶν πράξεων τοῦ γείτονος. Ὅσα λοιπὸν μετεχειρίσθην πρὸς διάρρηξιν τῶν δεσμῶν τοὺς ὁποίους μ' ἐπέβαλεν ἀκόμη τὸ καθήκον, εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

ΚΕΦ. Γον

Ἐνέκνευσα κατὰ πρώτων εἰς τὴν σύζυγον μου, νῆαν καὶ ἄπειρον, τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ἐπισκεθῶμεν τὴν μητρόπολιν, προσθέτας, μ' ἐντεχνον κολακείαν, ὅτι ἐπεθύμουν ν' ἀποκτήσω μάρτυρας Παρισίους τῆς εὐτυχίας μου, ὡς κατόχου τόσοσιν χαριτωμένης γυναικὸς κ. τ. λ. Ἡ Ἐλίξαι κατὰ συνέπειαν τοιούτων εὐαρέστων ἰδεῶν καὶ διαφόρων λαμπρῶν κοσμημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἠδυνήθην ὀλοτελῶς ν' ἀναπτέρωσω τὸν νεανικὸν ἐγκέφαλόν τῆς, ἤρξισ νὰ βασανίζῃ τοὺς συγγενεῖς τῆς ἀπαιτοῦσα τὴν συγκατάθεσιν των· ἐγὼ δὲ ἐκ μέρους μου ἔβαλον εἰς κίνησιν τὸ πᾶν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μου. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν μετὰ μεγάλης πομπῆς, διευθυνόμενοι πρὸς τοὺς Παρισίους, τῇ ἡμιεῖᾳ συνκαταθέσει τοῦ πατρός μου, ὅστις μόνος ἀντέτεινε εἰς τὴν ἀποδημίαν τῶν ἀγαπητῶν του τέκνων, φοβούμενος, ὡς ἔλεγε, μήπως ἐξυπνήσωσιν αἱ παλαιαὶ ζῆεις μου, τὰς ὁποίας ἐθεώρει νεναρκωμένας καὶ ὄχι νεναρκωμένας.

Ἄλλ' ἐγὼ καὶ τὰς ἰδέας του αὐτὰς καὶ τὰς ἀνησυχίας του ἔσπευσα ν' ἀποδείξω, μ' ὄλον τὸ πρὸς αὐτὸν ὤρει-
λόμενον σέβας, ἀτόπους καὶ ἀνευ βάσεως, προτεινόμενος εἰς
ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου τὰ ἀγγελικὰ κάλλη καὶ
προτερήματα τῆς Ἐλιζῆς μου. Οὗτος δὲ ἔχων ὑπ' ὄψιν
του τὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός μου μελαγχολίαν
μου, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἐντελοῦς θεραπείας μου, ἔ-
παυσεν ἐπὶ τέλους νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

Ἡ σύζυγός μου ἐκολακεύθη πολὺ πρὸς τὴν πομπώ-
δη προετοιμασίαν τῆς ἔδοιορίας μας (ἣ δὲν ἔπρεπε
τάχα νὰ καλύψω μετ' ἑξῆς τὴν ἐδὸν ἦτις τὴν ἔφεραν
εἰς τὸν ἐλευθέρην τῆς;) | | Ὅταν ἤξεύρη τις νὰ γοη-
τεύῃ διητηθῶς διὰ κολακείων καὶ λαμπρῶν ἐπιδείξεων,
ὦ! πόσον δύναται εὐκόλως νὰ κλονίσῃ τὴν φρόνη-
σιν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ γυναικείου φύλου!

Ἀναβάτες ὄθεν ἐπὶ λαμπροτάτης ἀμάξης, ἤρχισα-
μεν τὴν ἔδοιορίαν μας, ἔχοντας τὸν πιστὸν μου θαλα-
μηλόλον ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθείου καθήσματος, τὸ δὲ λο-
πὸν τῆς θεραπείας μᾶς ἠκολούθη ἐπὶ ταχυδρομικῆς ἀ-
μάξης. Ἡ ὠραία Ἐλιζα μου ἐφαίνετο εἰς τὴν ἀκμὴν
τῆς εὐτυχίας τῆς, χαρίεσσα, κόσμιος καὶ ἀνθηρὰ, ὡ-
μοίασα κάλυκα ῥόδου, τὸν ὁποῖον νοσήδης πνοῆ ἐμελε-
λε μετ' οὐ πολὺ νὰ μαράνη· ἐπέπρωτο δὲ νὰ ἤμαι ἐγὼ
ὁ ἀξίος αὐτουργὸς τῆς αἰσχρᾶς ταύτης πράξεως, καὶ
πρὸς ἐναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν μου, κατὰ τῶν ἀπλῶν
καὶ ἀθῶων ἠθῶν τῆς, μετεχειρίσθη, μετὰ πολλῆς ἐπι-
τυχίας, τὴν πολυτέλειαν, τὰς διασκεδάσεις, ἐπιτυχῶν
οὐτῶς ἀνευ δυσκολίας νὰ γεννήσω εἰς τὴν τρυφεράν
καρδίαν τῆς τὴν ἀναγκαίαν κλιεὶν πρὸς τὰ τοιαῦτα.
Πρόσεξε λοιπὸν, ἀναγνώστα, μὴ μ' ἀποστερήσῃς τῆς
ἰδιοκτησίας μου. Ὅλα τὰ σφάλματα ἔλα τὰ πταίσματα,
ἔλα τὰ ἀμαρτήματα, εἶναι ἀναφαίρετος ἰδιοκτησία μου·
ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ ἀξίος αὐτῶν αὐτουργός, καὶ τὰ
πάντα τῶν μαιφόνων χειρῶν μου ἔργα.

Ὁραῖα, ὡς προεῖπον, τὰ κάλλη τῆς ἐλαμπρύνοντο
ὕπὸ τὴν πολυτελεῖ ἔδοιορικὴν στολήν· ἐγὼ δὲ ἐμβλέ-
πων ἐπ' αὐτῆς, ποσάκις εἶπον ἐν ἑμαυτῷ, « ἂν δὲν ἦ-
μην ἐκ γενετῆς χαρτοπαίκτης, καὶ σύζυγος καὶ λάτρης
αὐτῆς θὰ ἦμην διὰ παντός » ἀλλὰ τὴν πρὸς αὐτὴν
ἀγάπην μου διεφιλονεῖκε ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ αἰσχρό-
τερον τῶν παθῶν! Παραλείπων τὰ ἐν τῇ ἔδοιορία
μας συμβάντα, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶχον προπαρασκευάσει,
μηχανικῶς ἐντὸς τῆς ἀμάξης μου, μικρὸν καὶ ὠραῖον
βόμβον μ' ἔλα αὐτοῦ τὰ παρεπόμενα, ἀναφέρω μόνον
ὅτι ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν ἀθώτητα τῆς Ἐλιζῆς μου,
δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ καταστήσω εὐάρεστον εἰς αὐτὴν
τὸ παράδοξον αὐτὸ εὐρημα ἐν τῇ ἔδοιορικῇ ἀμάξῃ·
καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπέφυγα τὴν καταδίκην
τοῦ νὰ μένω ἀργός ἀπὸ τῆς ποθητῆς μου ἀσχολίας διὰ
πολλὰς ἡμέρας· ἐφθάσαμεν λοιπὸν διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν
Βερσαλλιῶν καὶ κατελύσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν
Πριγγίπων. (ἀκολουθεῖ.)
Μετὰφ. Α. Α. Χ.

ΤΟ ΜΥΟΣΩΤΟΝ.

Τὸ 1809, ὑπῆρχεν εἰς τὸ 12ον τάγμα τῆς γραμ-
μῆς, φρουροῦν τότε εἰς Στρασβοῦργον, εἰς λοχίας,

διδόματι Πέτρος Πιτουᾶ, ἐκ Μορβάνης, τῆς ἡμιπε-
λιτισμένης ἐκείνης χώρας τῆς Βουργονδίας. Ἦν δὲ
στρατιωτῆς ἀνδρείοτατος· πάντοτε ἔτραχε πρῶτος εἰς
τὸ πῦρ καὶ ἀπεχώρει τελευταῖος· ἐπίστευον οὖν δύο
μόνον πράγματα ἡγάπα εἰς τὸν κόσμον, τὴν ὀσμὴν
τῆς πυρίτιδος καὶ τὸ σύριγμα τῶν σφαιρῶν. Ὅσοι
δὲ τὸν εἶδον εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ὀρμῶντα ἐν
μέσῳ τῆς σφαγῆς, μὲ ὄμμα διάπυρον, μὲ τὸν μύστακα
ἀνωρθωμένον, μὲ τοὺς ῥώθωνας ἐξωγκωμένους, συνῆ-
θίζον νὰ λέγωσιν, ὅτι ἡ μάχη ἦτο ὁ χορὸς τοῦ Πέ-
τρου.

Συνέθη δὲ ἡμέραν τινὰ, ὁ φίλος μας Πέτρος νὰ
διευθύνῃ εἰς τὸν συνταγματάρχην του ἀναφορὰν δι'
ἣς ἦιαι ἄδειαν ἀπουσίας διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ περιποιηθῇ
τὴν γραῖαν μητέρα του, πνεύσαν τὰ λείψθια. Προ-
εθέτε δὲ ὅτι ὁ πατήρ του ἐβδομήκοντα ἐπὶ ἑτῶν
ἡλικίαν ἔχων καὶ παραλυτικὸς ὦν, δὲν ἠδύνατο νὰ
δώσῃ οὐδεμίαν περιποίησιν εἰς τὴν δυστυχῆ γυναῖκά
του· ὑπέσχετο ἐπὶ τέλους νὰ ἐπανέλθῃ εὐθὺς μετὰ
τὴν ἀναρρώσιν τῆς ὑγείας τῆς.

Ὁ συνταγματάρχης ἐπέστρεψε τὴν ἀναφορὰν του
εἰς τὸν λοχαγὸν μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι οὐδεμίαν
δίδεται εἰς τὸν ἀναφερόμενον ἀπουσίας ἄδεια, διότι τὸ
τάγμα δυνατόν νὰ λάβῃ τὴν διαταγὴν τοῦ νὰ κινήσῃ
κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Πέτρος Πιτουᾶ οὐδὲν ἀντίειπε.
Μετὰ ἑνδεκα ἡμέρας ἔστειλε δευτέραν ἀναφορὰν,
δι' ἣς ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Συνταγματάρχην του ὅτι ἡ
μήτηρ του ἀπέθανε, λυπούμενη ὅτι δὲν εἶδε πλησίον
τῆς τὸν υἱὸν τῆς, ὅπως τῷ δώσῃ τὴν τελευταίαν εὐλο-
γίαν. Ὅθεν ὁ Πέτρος ἐζήτη ἤδη ἐνὸς μηνὸς ἄδειαν
ἀπουσίας, καθικέτευεν ἐπιμόνος τὸν συνταγματάρχην
νὰ μὴ τῷ ἀρνηθῇ τὴν χάριν ταύτην.

Ἄλλα καὶ ἡ δευτέρα αὕτη ἀναφορὰ δὲν ἐπήνεγκεν
ἀποτέλεσμα καλλίτερον τῆς πρώτης. Μόνον ὁ λοχαγὸς
τοῦ δυστήνου στρατιώτου τῷ εἶπε. « Πέτρε, ὁ Συν-
ταγματάρχης ἔλαβε τὴν ἀναφορὰν σου, δυσηρεστήθη
διὰ τὸν θάνατον τῆς γραῖας μητρός σου, ἀλλὰ δὲν
δύναται νὰ σοὶ δώσῃ τὴν ἄδειαν τὴν ὁποίαν ζητεῖς,
διότι αὐτοῦ τὸ τάγμα ἀναχωρεῖ ἀπὸ Στρασβοῦργον.

— Ἄ! τὸ τάγμα ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ Στρασβοῦργον
καὶ ποῦ ὑπάγει, σᾶς παρακαλῶ;

— Εἰς Αὐστρίαν, ὑπάγωμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν
Βιέννην, ἀνδρεῖ Πιτουᾶ μου. Πηγαίνομεν νὰ κτυ-
πηθῶμεν μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς... Γούτο θὰ σὲ
εὐχαριστήσῃ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;...

Ὁ Πέτρος Πιτουᾶ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε· ἐφαίνετο
βεβουδισμένος εἰς βραθεῖς διαλογισμούς. Ὁ λοχαγὸς
ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ κινῶν αὐτὸν μὲ δύ-
ναμιν. Ἀλήθεια, λέγε μου, μήπως εἶσαι κωφὸς
σήμερον; σὲ εἶδοποιῶ ὅτι πρὶν ἢ παρέλθωσιν οὐκὼ
ἡμέραι, θέλει ἀπολαύσει τὰς εὐτυχίας τοῦ νὰ πολε-
μήσῃς κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, καὶ σὺ δὲν μ' εὐχαριστῆς
διὰ τοῦτο! Κ' ἐσὺ κάμνεις ὅτι οὔτε κἂν μ' ἔννοεις;

— Σᾶς ἐννόησα, κύριε λοχαγε, καλλίστα, καὶ
σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εἰδησιν ταύτην· εἶναι
ἐξαίρετος.

— Δόξα σοὶ ὁ θεός!